

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2020. gada 14. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesiskā sadarbība krimināllietās – Tiesības uz informāciju kriminālprocesā – Direktīva 2012/13/ES – 6. pants – Tiesības tikt informētam par izvirzīto apsūdzību – Kriminālvajāšana par transportlīdzekļa vadīšanu bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām – Transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums, kas izriet no agrāk pieņemta priekšraksta par sodu, ar kuru ieinteresētā persona nav iepazinusies – Šī rikožuma izsniegšana ieinteresētajai personai tikai ar pilnvarotā pārstāvja starpniecību – *Res judicata* spēka iegūšana – Ieinteresētās personas acīmredzama nolaidība

Lietā C-615/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Amtsgericht Kehl* (Kēlas pirmās instances tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 24. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 28. septembrī, kriminālprocesā pret

UY,

piedaloties

Staatsanwaltschaft Offenburg,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: D. Dīterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 16. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Vācijas valdības vārdā – *M. Hellmann* un *T. Henze*, kā arī *A. Berg*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid*, kā arī *R. Troosters* un *B.-R. Killmann*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 16. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV 2012, L 142, 1. lpp.) 6. pantu, kā arī LESD 21., 45., 49. un 56. pantu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts Vācijā uzsāktajā kriminālprocesā pret UY par nolaidīgu rīcību, vadot transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2012/13 14., 27. un 41. apsvērumā ir noteikts:

“(14) Šī direktīva attiecas uz ceļveža [aizdomās turētu vai apsūdzētu personu procesuālo tiesību stiprināšanai kriminālprocesā] B pasākumu [(pasākums saistībā ar tiesībām uz informāciju par [savām] tiesībām un par apsūdzību)]. Tajā noteikti kopējie minimālie standarti, kas jāpiemēro attiecībā uz noziedzīgos nodarījumus aizdomās turētām vai apsūdzētām personām sniedzamo informāciju par viņu tiesībām un par viņām izvirzīto apsūdzību, lai veicinātu dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos. Šī direktīva ir pieņemta atbilstīgi tiesībām, kas noteiktas [Eiropas Savienības Pamattiesību hartā], un jo īpaši tās 6., 47. un 48. pantā, balstoties uz [1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamattiesību aizsardzības konvencijas] 5. un 6. pantu Eiropas Cilvēktiesību tiesas interpretācijā. Šajā direktīvā terminu “apsūdzība” [angļu valodā – *accusation*] lieto, lai aprakstītu to pašu jēdzienu, kura aprakstīšanai [minētās konvencijas] 6. panta 1. punktā izmantots termins “apsūdzība” [angļu valodā – *charge*].

[..]

(27) Noziedzīga nodarījuma izdarīšanā apsūdzētām personām būtu jāsaņem visa nepieciešamā informācija par izvirzīto apsūdzību, lai viņas varētu sagatavot savu aizstāvību un tiktu garantētas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

[..]

(41) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti [Pamattiesību hartā]. Jo īpaši šīs direktīvas mērķis ir veicināt tiesības uz brīvību, tiesības uz taisnīgu tiesu un tiesības uz aizstāvību. Tā būtu atbilstīgi jāīsteno.”
- 4 Direktīvas 2012/13 6. pantā “Tiesības uz informāciju par apsūdzību” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, lai aizdomās turētie vai apsūdzētās personas saņemtu informāciju par noziedzīgo darbību, kuras izdarīšanā viņus tur aizdomās vai apsūdz. Minēto informāciju sniedz nekavējoties un tik detalizēti, cik nepieciešams, lai garantētu procesa taisnīgu norisi un tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai aizdomās turētie vai apsūdzētās personas, kas ir apcietinātas vai aizturētas, tiktu informētas par viņu apcietināšanas vai aizturēšanas iemesliem, tostarp par noziedzīgo darbību, kuras izdarīšanā viņas tur aizdomās vai apsūdz.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai ne vēlāk kā tad, kad tiesā tiek iesniegti apsūdzības argumenti [tiesa lemj par apsūdzības pamatotību], tiktu sniegta detalizēta informācija par apsūdzību, tostarp par noziedzīga nodarījuma būtību un juridisko kvalifikāciju, kā arī apsūdzētās personas līdzdalības pakāpi.

4. Dalībvalstis nodrošina, lai aizdomās turētie vai apsūdzētās personas nekavējoties tiktu informētas par jebkādam izmaiņām informācijā, kas sniegta saskaņā ar šo pantu, ja tas ir nepieciešams, lai garantētu procesa taisnīgu norisi.”

Vācijas tiesību akti

- 5 *Strafgesetzbuch* (Kriminālkodekss), redakcijā, kas piemērojama pamatlīetas faktiem (turpmāk tekstā – “*StGB*”), 44. pantā “Transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums” ir noteikts:

“(1) Ja personai ir piespriests brīvības atņemšanas sods vai naudas sods par pārkāpumu, ko tā izdarījusi saistībā ar transportlīdzekļa vadīšanu vai saistībā ar transportlīdzekļa vadītāja pienākumu pārkāpšanu, tiesa var piemērot aizliegumu šai personai vadīt jebkura veida transportlīdzekli vai jebkura konkrēta tipa transportlīdzekli pa koplietošanas ceļiem uz laikposmu no viena mēneša līdz trim mēnešiem. Transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums parasti tiek piemērots gadījumos, kad, notiesājot saskaņā ar 315.c panta 1. punkta 1. apakšpunkta a) punktu, 3. punktu vai 316. pantu, transportlīdzekļa vadīšanas tiesības nav tikušas atņemtas saskaņā ar 69. pantu.

(2) Transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums stājas spēkā brīdī, kad spriedums kļūst galīgs. [Aizlieguma] piemērošanas laikā valsts un starptautiskās vadītāja apliecības tiek glabātas Vācijas iestādē. Tas tā ir arī gadījumā, ja vadītāja apliecību ir izsniegusi Eiropas Savienības dalībvalsts vai citas Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu līgumslēdzējas valsts iestāde, ar nosacījumu, ka apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta ir Vācijā. Aizliegums vadīt transportlīdzekli tiek ierakstīts pārējās ārvalstu vadītāja apliecībās.

(3) Ja valsts dienestiem ir jāpieņem glabāšanā vadītāja apliecība vai ja aizliegums vadīt transportlīdzekli ir jāreģistrē kādā ārvalsts vadītāja apliecībā, aizlieguma laikposmu aprēķina tikai no dienas, kad tas tiek īstenots. Aizlieguma periodā neietver laikposmu, kurā saskaņā ar iestāžu lēmumu apsūdzētais ir atradies apcietinājumā.”

- 6 *Strafprozessordnung* (Kriminālprocesa kodekss, turpmāk tekstā – “*StPO*”) 44. pantā ir paredzēts:

“Ja persona ne savas vainas dēļ nav ievērojusi termiņu, pēc tās lūguma nokavētais termiņš ir jāatjauno. Pārsūdzības termiņa nokavēšana ir jāuzskata par attaisnojamu, ja persona nav tikusi informēta saskaņā ar 35.a panta pirmo un otro teikumu, 319. panta 2. punkta trešo teikumu vai 346. panta 2. punkta trešo teikumu.”

- 7 *StPO* 45. pantā ir noteikts:

“(1) Lūgums atjaunot nokavēto termiņu ir jāiesniedz nedēļas laikā no brīža, kad ir ticis novērsts šķērslis, lūgumu iesniedzot tiesā, kurā šis termiņš būtu bijis jāievēro. Lai ievērotu termiņu, tiesai, kas lemj par lūgumu, pietiek ar to, ka lūgums ir ticis iesniegts laikus.

(2) Fakti, uz kuriem lūgums ir balstīts, ir jāpamato, vai nu lūgumu iesniedzot, vai tā izskatīšanas tiesvedībā. Bezdarbība ir jānovērš pieteikuma iesniegšanai paredzētajā termiņā. Pēc tam, kad tā ir novērsta, termiņu var atjaunot arī bez lūguma.”

8 *StPO* 132. pantā ir paredzēts:

“(1) Ja personai, kura tiek turēta smagās aizdomās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, nav pastāvīgas vai pagaidu dzīvesvietas teritorijā, uz kuru attiecas šā likuma darbības joma, savukārt apcietināšanas ordera izdošanas nosacījumi nav izpildīti, lai nodrošinātu kriminālprocesa norisi, var tikt noteikts, ka apsūdzētais:

1. iemaksā atbilstošu drošības naudu attiecībā uz paredzamo naudas sodu un tiesvedības izmaksām un
2. pilnvaro kādu kompetentās tiesas darbības teritorijā dzīvojošu personu tiesas izsniegto dokumentu saņemšanai.

116.a panta 1. punktu piemēro *mutatis mutandis*.

(2) Rikojumu var izdot tikai tiesnesis un – nenovēršamu briesmu gadījumā – prokuratūra un tās izmeklētāji (*Gerichtsverfassungsgesetz* [(Likums par tiesu sistēmu)] 152. pants).

(3) Ja apsūdzētais nolēmumu nepilda, transportlīdzekļi un cita tā turējumā vai īpašumā esoša manta var tikt konfiscēta. 94. un 98. pantu piemēro *mutatis mutandis*.”

9 *StPO* 407. pantā ir paredzēts:

“(1) Tiesvedībā, ko skata krimināllietu tiesa, un tiesvedībā, kas piekritīga tiesai, kurā piedalās piesēdētāji, kriminālpārkāpumu gadījumā šāda nodarījuma tiesiskās sekas var tikt konstatētas ar prokuratūras rakstveida priekšrakstu par sodu, nerīkojot tiesas sēdi. Prokuratūra vērsas ar šādu iesniegumu gadījumā, kad, ņemot vērā izmeklēšanas rezultātus, tā neuzskata par nepieciešamu rīkot tiesas sēdi. Iesniegumā ir jāietver priekšlikums par konkrētām tiesiskajām sekām. Tas ir pamats publiskās apsūdzības izvirzīšanai.

[..]

(3) Tiesai nav pienākuma iepriekš uz klausīt apsūdzēto personu (33. panta trešā daļa).”

10 Saskaņā ar *StPO* 410. pantu:

“(1) Divu nedēļu laikā no priekšraksta par sodu izsniegšanas apsūdzētais var celt iebildumus par šo priekšrakstu tiesai, kura to ir izdevusi, iebildumus formulējot rakstveidā vai paziņojot mutvārdos kancelejai. 297.–300. pantu un 302. panta 1. punkta pirmā teikuma 2. apakšpunktu piemēro *mutatis mutandis*.

(2) Iebildumi var attiekties tikai uz atsevišķiem sūdzības elementiem.

(3) Ja iebildumi attiecībā uz priekšrakstu par sodu netiek celti laikus, tam ir tāds pats spēks kā galīgam spriedumam.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 UY, Polijas pilsonis, ir profesionāls kravas transportlīdzekļa vadītājs ar pastāvīgo dzīvesvietu Polijā.

12 Ar 2017. gada 21. augusta priekšrakstu par sodu *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa, Vācija) piesprieda UY naudas sodu un piemēroja viņam transportlīdzekļa vadīšanas aizliegumu uz trim mēnešiem par 2017. gada 11. jūlijā izdarīto pārkāpumu – satiksmes negadījuma vietas prettiesisku atstāšanu.

- 13 2017. gada 30. augustā šis priekšraksts ar tā tulkojumu poļu valodā tika izsniegts UY pilnvarotajam pārstāvim. Saskaņā ar *StPO* 132. pantu un prokurora rīkojumu UY bija pilnvarojis pārstāvi sūtījumu saņemšanai. UY pilnvaroto pārstāvi, *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) darbinieku, viņam bija noteikusi policija.
- 14 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pilnvarojuma veidlapā, kura bija sagatavota vācu valodā un kuru pa tālruni UY bija iztulkojis kāds viņa tuvinieks, bija iekļauts pilnvarotā pārstāvja vārds un uzvārds, darbavietas adrese, kā arī norāde, ka likumiskie termiņi tiks sākti skaitīti no dienas, kad pilnvarotajam pārstāvim būs paziņots nolēmums krimināllietā. Savukārt tajā nebija nekādas norādes par pilnvarojuma tiesiskajām un materiāltiesiskajām sekām, it īpaši saistībā ar attiecīgās personas varbūtējiem pienākumiem iegūt informāciju no sava pārstāvja. UY tika nosūtīta pilnvarojuma kopija vācu valodā.
- 15 Pilnvarotais pārstāvis pārsūtīja priekšrakstu par sodu ar parasto pasta sūtījumu uz UY zināmo adresi Polijā, nenoskaidrodams, vai UY šo vēstuli ir saņēmis.
- 16 Tā kā nekādi iebildumi pret priekšrakstu par sodu netika celti, 2017. gada 14. septembrī tas stājās likumīgā spēkā.
- 17 2017. gada 14. decembrī Vācijas policija aizturēja UY, vadot kravas transportlīdzekli Kēlas (Vācija) pašvaldības teritorijā.
- 18 Pēc šīs aizturēšanas Ofenburgas (Vācija) prokuratūra vērsās *Amtsgericht Kehl* (Kēlas pirmās instances tiesa, Vācija), prasot saukt UY pie kriminālatbildības par nolaidīgu rīcību – transportlīdzekļa vadīšanu bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, pamatojoties uz to, ka UY ir vadījis kravas transportlīdzekli Vācijas teritorijā, lai gan viņš būtu varējis zināt un viņam būtu jāzina, ka šajā teritorijā uz viņu attiecas aizliegums vadīt transportlīdzekli.
- 19 Iesniedzējtiesa balstās uz principu, ka līdz brīdim, kad 2017. gada 14. decembrī policija aizturēja UY, viņam nebija zināms par *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) izdoto priekšrakstu par sodu un – attiecīgi – par viņam piemēroto aizliegumu vadīt transportlīdzekli.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar *StGB* 44. panta 2. punktu vadīšanas aizliegums ir spēkā no brīža, kad spriedums stājās likumīgā spēkā, un šajā ziņā tā precizē, ka priekšraksts par sodu ir līdzvērtīgs spēkā esošam spriedumam, ja divu nedēļu laikā pēc minētā priekšraksta izsniegšanas attiecīgās personas norikotajam pilnvarotajam pārstāvim netiek celti iebildumi.
- 21 Tā arī uzsver, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām apstākļi – kā tas ir šajā lietā –, proti, ka pilnvaroto pārstāvi ir noteikusi policija un pilnvarojuma veidlapā nav ietverta nedz informācija par iespēju telefoniski sazināties ar pilnvaroto pārstāvi, nedz norādījumi par šīs personas pienākumu vērsties pie pilnvarotā pārstāvja pēc informācijas, parasti nav šķērslis uzskatīt pilnvarojumu par derīgu. Tas pats attiecoties uz apstākli, ka šī veidlapa ir tikusi sagatavota tikai vācu valodā, ar nosacījumu, ka gadījumā, ja apsūdzētā persona neprot šo valodu, minētās veidlapas saturs tai tiktu izskaidrots mutvārdos.
- 22 Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka apsūdzētajai personai, kurai ir zināms, ka attiecībā uz viņu ir ierosināts kriminālprocess, varot tikt pārņemta nolaidība, ja tā nemēģina no sava pilnvarotā pārstāvja uzzināt konkrētu informāciju par minētā procesa iznākumu. Šādā gadījumā šī persona nevarot balstīties uz apstākli, ka tā nav saņēmusi dokumentus, kurus tai ir nosūtījis minētais pilnvarotais pārstāvis.
- 23 Iesniedzējtiesa tomēr šaubās, vai *res judicata* spēks, kas saskaņā ar Vācijas tiesībām tiek piedēvēts *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) priekšrakstam par sodu, ir saderīgs ar Direktīvu 2012/13, kā to Tiesa ir interpretējusi 2015. gada 15. oktobra

spriedumā *Covaci* (C-216/14, EU:C:2015:686) un 2017. gada 22. marta spriedumā *Tranca* u.c. (C-124/16, C-188/16 un C-213/16, EU:C:2017:228), kā arī ar LESD 21., 45., 49. un 56. pantu. Atbilstoši iesniedzējtiesas uzskatam no šiem spriedumiem izrietot, ka apsūdzētajai personai, ņemot vērā tai noteikto pienākumu izdot pilnvarojumu, lai varētu izsniegt tai adresētu rīkojumu, principā nevar tikt radīti nekādi nelabvēlīgi apstākļi tādēļ vien, ka tās dzīvesvieta atrodas nevis Vācijā, bet citā dalībvalstī. Tomēr šajā gadījumā UY esot šādi nelabvēlīgi apstākļi, kas nevarot tikt līdzsvaroti.

- 24 Proti, saskaņā ar iesniedzējtiesas apgalvoto, tā kā priekšraksts par sodu tiek izsniegts, izmantojot pilnvarotā pārstāvja starpniecību, ir iespējams, ka persona, attiecībā uz kuru tas ir izdots un kura dzīvo ārvalstīs, par šo priekšrakstu uzzinās vai ar to iepazīsies daudz vēlāk, nekā tas notiktu gadījumā, ja šīs personas dzīvesvieta būtu Vācijā.
- 25 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka Vācijā priekšraksti par sodu var tikt izsniegti ar deleģējumu pa pastu un šādā gadījumā priekšrakstu par sodu nav obligāti nepieciešams nodot adresātam personīgi, jo sūtījumam var izsniegt adresāta dzīvesvietā, to nododot pilngadīgam ģimenes loceklim, ģimenē nodarbinātai personai vai pilngadīgam māsaimniecības loceklim vai arī to ieliekot adresāta pastkastē, vai atstājot paziņojumu par sūtījumu, ar nosacījumu, ka izsniegšanas faktu pierāda oficiāls sūtījuma izsniegšanas apstiprinājums. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs procedūras striktais regulējums, kura izpilde tiesai ir jāpārbauda pēc savas ierosmes, kā arī izsniegšanas vietas un faktiskā saņēmēja ģeogrāfiskās un fiziskās atrašanās tuvums apsūdzētajam parasti garantē, ka, pastāvot jebkādam šaubām par izsniegšanas likumību, tā tiks uzskatīta par spēkā neesošu.
- 26 Savukārt, ja priekšraksts par sodu tiek izsniegts apsūdzētās personas pilnvarotajam pārstāvim, apsūdzētais parasti nevar ietekmēt veidu, kādā šis priekšraksts viņam tiks nosūtīts, pat ja pārstāvis ir tiesas darbinieks. Šim pilnvarotajam pārstāvim nav likumā noteikta pienākuma pārsūtīt minēto rīkojumu tādā veidā, lai tiktu nodrošināts, ka dokuments faktiski sasniedz apsūdzēto personu, piemēram, nosūtot priekšrakstu ierakstītā sūtījumā. Turklāt priekšraksta pārsūtīšana uz ārvalstīm varētu aizņemt daudz vairāk laika, un risks, ka sūtījums nokļūst, būtu lielāks.
- 27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs neērtības Vācijas tiesībās netiekot līdzsvarotas ar *StPO* 44. pantā paredzēto termiņa atjaunošanas procedūru, saskaņā ar kuru noteiktos apstākļos priekšraksta par sodu *res judicata* spēks var tikt atcelts un termiņš celt iebildumus par priekšrakstu var tikt atjaunots.
- 28 Šajā ziņā tā norāda, pirmkārt, ka, lai panāktu, ka ar atpakaļejošu spēku tiek atcelts personai adresēts spēkā stāties priekšraksts par sodu, šai personai – pat ja tā neapstrīd nodarījumu un no tā izrietošās tiesiskās sekas – ir jāiesniedz pamatots lūgums par nokavētā termiņa atjaunošanu un jāceļ iebildumi par priekšrakstu par sodu, lai pēc nokavētā termiņa atjaunošanas atsauktu savu pārsūdzību.
- 29 Otrkārt, iesniedzējtiesa uzsver, ka lūgums atjaunot termiņu ir jāiesniedz nedēļas laikā pēc tam, kad ir zudis šķērslis, kādēļ attiecīgā persona nav ievērojusi tai noteikto procesuālo termiņu.
- 30 Treškārt, šī tiesa norāda, ka attiecīgajai personai ir jāpierāda, ka tā nav vainojama termiņa neievērošanā. Šajā ziņā attiecīgā persona nevarot aprobežoties ar apgalvojumu, ka tā nav zinājusi par tai adresētā priekšraksta par sodu izsniegšanu pilnvarotajam pārstāvim, jo no šīs personas tiek gaidīts, ka tā iespējami īsā laikā vērsas pie sava pilnvarotā pārstāvja, lai noskaidrotu, vai nav saņemti šai personai adresēti sūtījumi, turklāt netiekot ņemtas vērā valodas grūtības, kas varētu rasties saziņā ar pilnvaroto pārstāvi. Turklāt termiņš pēc savas ierosmes varot tikt atjaunots tikai gadījumā, ja no lietas materiāliem skaidri izriet, ka termiņa neievērošanas pamatā nav vainojamas rīcības.
- 31 Ceturtkārt, minētā tiesa papildus norāda, ka lūgumam atjaunot nokavēto termiņu neesot apturošas iedarbības.

- 32 Šādos apstākļos atbilstoši iesniedzējtiesas viedoklim tai vajadzētu būt tiesībām uzskatīt, ka, neraugoties uz valsts tiesībām, *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) izdots priekšraksts par UY sodu ir kļuvis galīgs tikai tad, kad bija beidzies divu nedēļu termiņš, skaitot no dienas, kad UY bija ar to faktiski iepazinies, proti, pēc tam, kad viņš tika aizturēts par nolaidīgu rīcību, vadot transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām.
- 33 Pakārtoti – iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai izvairītos no nepamatoti atšķirīgas attieksmes, kas izriet no tā vien, ka UY dzīvesvieta ir Polijā, UY piemērotajam pienākumam rūpēties par viņam adresēto procesuālo dokumentu saņemšanu pret viņu vērstā kriminālprocesā nevajadzētu būt plašākiem par tiem, kas viņam būtu jāievēro, ja rikojums par sodu viņam būtu ticis izsniegts Vācijā, izmantojot pierasto izsniegšanas deleģēšanu.
- 34 Šādos apstākļos *Amtsgericht Kehl* (Kēlas pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Eiropas Savienības tiesību normas, it īpaši Direktīva 2012/13, kā arī LESD 21., 45., 49. un 56. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas kriminālprocesā tikai tādēļ, ka apsūdzētais nerezidents nedzīvo attiecīgajā, bet gan citā dalībvalstī, paredz, ka apsūdzētajam viņam adresēta rikojuma par sodu izsniegšanai ir jāizraugās pilnvarotais pārstāvis, kas nozīmē, ka rikojums par sodu stājas spēkā un tādējādi tiek radīti tiesiskie nosacījumi apsūdzētā vēlākas rīcības sodāmībai (faktiskās sekas [*Tatbestandswirkung*]) pat tad, ja apsūdzētais faktiski neko nav zinājis par rikojumu par sodu un apsūdzētā faktiskā iepazīšanās ar rikojumu par sodu nav nodrošināta tādā pašā apmērā, kā tas būtu, izsniedzot rikojumu par sodu, ja apsūdzētais būtu attiecīgās dalībvalsts rezidents?
- 2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai [Eiropas Savienības] tiesību normas, it īpaši Direktīva 2012/13, kā arī LESD 21., 45., 49. un 56. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas kriminālprocesā tikai tādēļ, ka apsūdzētais nerezidents nedzīvo attiecīgajā, bet gan citā dalībvalstī, paredz, ka apsūdzētajam viņam adresēta rikojuma par sodu izsniegšanai ir jāizraugās pilnvarotais pārstāvis, kas nozīmē, ka rikojums par sodu stājas spēkā un tādējādi tiek radīti tiesiskie nosacījumi apsūdzētā vēlākas rīcības sodāmībai (faktiskās sekas [*Tatbestandswirkung*]) un, veicot kriminālvajāšanu par šo nodarījumu, apsūdzētajam subjektīvi tiek noteikti lielāki pienākumi nodrošināt faktisku iepazīšanos ar rikojumu par sodu, nekā tie tiktu noteikti, ja atbildētājs būtu attiecīgās dalībvalsts rezidents, kādēļ kļūst iespējama atbildētāja kriminālvajāšana par nolaidīgu rīcību?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 35 Ar abiem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 21., 45., 49. un 56. pants, kā arī Direktīvas 2012/13 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru citā dalībvalstī dzīvojoša persona tiek saukta pie kriminālatbildības par to, ka tā kopš spēkā stāšanās brīža nav pildījusi rikojumu, ar kuru šai personai ir ticis piemērots aizliegums vadīt transportlīdzekli, neņemot vērā, ka, pirmkārt, divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par šo rikojumu, sāk skaitīt no dienas, kad minētais rikojums ir ticis izsniegts nevis attiecīgajai personai, bet gan šīs personas pilnvarotajam pārstāvim, un, otrkārt, brīdī, kad attiecīgā persona ir pārkāpusi no šā rikojuma izrietošo aizliegumu vadīt transportlīdzekli, šai personai nav bijis informācijas par šāda rikojuma esamību.
- 36 Vispirms ir jānorāda, pirmkārt, ka *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) ar rikojumu, kas pieņemts saskaņā ar *StPO* 407. pantu, UY noteica transportlīdzekļa vadīšanas īslaicīgu aizliegumu.

- 37 Kā Tiesai jau iepriekš ir bijusi iespēja norādīt, šāda priekšraksta par sodu izdošanai paredzētā procedūra ir vienkāršota, un tajā nav paredzēta ne tiesas sēde, ne sacikstes principam atbilstošas debates. Pēc prokuratūras pieprasījuma šādu priekšrakstu tiesa izdod par maznozīmīgiem pārkāpumiem, un tas ir uzskatāms par pagaidu nolēmumu. Saskaņā ar *StPO* 410. pantu priekšraksts par sodu stājas likumīgā spēkā pēc tam, kad ir beidzies divu nedēļu termiņš, kuru sāk skaitīt no dienas, kad tas ir ticis izsniegts attiecīgās personas pilnvarotajiem pārstāvjiem – ja tādi ir –, izņemot, ja noteiktajā termiņā attiecīgā persona ir cēlusi iebildumus par minēto rīkojumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 20. punkts).
- 38 Atsevišķos gadījumos, kad attiecīgajai personai Vācijas teritorijā nav pastāvīgas dzīvesvietas vai pastāvīgas uzturēšanās vietas, saskaņā ar *StPO* 132. panta 1. punktu tai var tikt uzdots norīkot pārstāvi, kuram tiks izsniegts attiecībā uz iepriekš minēto personu pieņemtais rīkojums, un tādējādi termiņš iebildumu celšanai tiek skaitīts no šādas izsniegšanas brīža.
- 39 Saskaņā ar *StGB* 44. panta 2. punktu ar šādu rīkojumu piemērotais transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums ir spēkā no dienas, kad tas ir kļuvis galīgs.
- 40 Otrkārt, ir jānorāda, ka pamatlieta attiecas uz jaunu kriminālprocesu, kas ir ticis uzsākts pret UY par nolaidīgu rīcību, vadot transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šī noziedzīgā nodarījuma objektīvā puse ir transportlīdzekļa vadīšanas aizlieguma – kas ir piemērots ar likumīgā spēkā stājušos rīkojumu – neievērošana un tā subjektīvo pusi veido attiecīgās personas nolaidība.
- 41 Šajā gadījumā vispirms attiecībā uz nodarījuma, par kuru UY ir saukts pie kriminālatbildības, objektīvo pusi iesniedzējtiesa norāda, ka UY tika aizturēts Vācijas teritorijā, vadot kravas transportlīdzekli, 2017. gada 14. decembrī, proti, pēc tam, kad *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) bija pirmo reizi notiesājusi UY ar galīgu nolēmumu, un UY nebija cēlis iebildumus par šo priekšrakstu par sodu divu nedēļu laikā no brīža, kad tas tika izsniegts viņa pilnvarotajam pārstāvim.
- 42 Turpinājumā attiecībā uz nodarījuma, par kuru UY ir saukts pie kriminālatbildības, subjektīvo pusi iesniedzējtiesa precizē, ka UY pilnvarotais pārstāvis – *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (Garmišas-Partenkirhenes pirmās instances tiesa) darbinieks – ir pārsūtījis UY adresēto priekšrakstu par sodu parastā pasta sūtījumā uz UY zināmo adresi Polijā. Uzskatīdama par neiespējamu pierādīt, ka UY faktiski ir saņēmis šo sūtījumu, iesniedzējtiesa balstās uz pieņēmumu, ka minētā persona faktiski ir uzzinājusi par šo priekšrakstu par sodu tikai tad, kad 2017. gada 14. decembrī policija viņu bija aizturējusi.
- 43 Ņemot vērā šos precizējumus, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai saskaņā ar Direktīvas 2012/13 6. pantu netiek pieļauts, ka divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par pamatlietā aplūkoto priekšrakstu par sodu, sāk skaitīt no brīža, kad tas ir ticis izsniegts priekšraksta adresāta pilnvarotajam pārstāvim.
- 44 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka šajā 6. pantā ir paredzēti konkrēti noteikumi par ikvienas aizdomās turētās vai apsūdzētās personas tiesībām tikt nekavējoties informētai par noziedzīgo darbību, kuras izdarīšanā viņu tur aizdomās vai apsūdz, sniedzot tik detalizētu informāciju, cik nepieciešams, lai garantētu procesa taisnīgu norisi un tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu. Turklāt minētā 6. panta 3. punktā ir paredzēts dalībvalstu pienākums nodrošināt, ka detalizēta informācija par apsūdzību tiek sniegta ne vēlāk kā līdz brīdim, kad tiesa lemj par apsūdzības pamatotību.
- 45 Ņemot vērā saīsināto un vienkāršoto procedūru, kurā tika pieņemts priekšraksts par sodu pamatlietā, nav šaubu, ka šāds rīkojums tiek izsniegts tikai pēc tam, kad tiesa ir lēmusi par apsūdzības pamatotību.

- 46 Tomēr Tiesa ir norādījusi, ka, pieņemdamā šāda veida rīkojumu, tiesa lemj tikai provizoriski un šī rīkojuma izsniegšana apsūdzētajai personai ir pirmā iespēja tikt informētai par tai izvirzīto apsūdzību; to turklāt apstiprina fakts, ka šī persona ir tiesīga nevis pārsūdzēt minēto rīkojumu citā tiesā, bet gan celt iebildumus tajā pašā tiesā, kā rezultātā tā var izmantot parasto tiesvedību atbilstoši sacīkstes principam, kurā tā pilnībā var īstenot savas tiesības uz aizstāvību, iekams šī tiesa no jauna lemj par izvirzītās apsūdzības pamatotību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 60. punkts).
- 47 Līdz ar to šāda rīkojuma izsniegšana saskaņā ar Direktīvas 2012/13 6. pantu ir jāuzskata par attiecīgajai personai izvirzītās apsūdzības paziņošanas formu, tāpēc tai ir jāatbilst šajā pantā minētajām prasībām (spriedums, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 61. punkts).
- 48 Otrkārt, Tiesa arī ir konstatējusi, ka Direktīvā 2012/13 nav reglamentēta kārtība, saskaņā ar kuru tās 6. pantā paredzētā informācija par apsūdzību ir jāpaziņo apsūdzētajai personai, un ka šim pēdējam minētajam pantam principā nav pretrunā tas, ka kriminālprocesā apsūdzētai personai, kura nedzīvo attiecīgajā dalībvalstī, ir noteikts pienākums norādīt pilnvaroto pārstāvi, kuram tiktu izsniegts pamatlietā aplūkotais rīkojums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 62. un 68. punkts).
- 49 Tomēr no Tiesas judikatūras arī izriet, ka dalībvalstu tiesībās noteiktā kārtība, kādā tiek sniegta informācija par apsūdzību, nevar būt pretrunā Direktīvas 2012/13 6. pantā noteiktajam mērķim, kas atbilstoši šīs direktīvas 27. apsvērumam paredz aizdomās turētām personām vai noziedzīga nodarījuma izdarīšanā apsūdzētām personām iespēju sagatavot savu aizstāvību un garantē tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 63. punkts, kā arī 2017. gada 22. marts, *Tranca* u.c., C-124/16, C-188/16 un C-213/16, EU:C:2017:228, 38. punkts).
- 50 Tādējādi gan šis mērķis, gan nepieciešamība novērst jebkādu diskrimināciju, pirmkārt, starp apsūdzētām personām, kuru dzīvesvieta ietilpst attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma piemērošanas jomā, un, otrkārt, apsūdzētām personām, kuru dzīvesvieta tajā neietilpst un kurām vienīgajām ir pienākums norādīt pilnvaroto pārstāvi tiesu nolēmumu izsniegšanai, paredz, lai apsūdzētās personas rīcībā būtu viss valsts tiesībās noteiktais divu nedēļu termiņš, kurā tā varētu celt iebildumus par pamatlietā aplūkoto rīkojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 15. oktobris, *Covaci*, C-216/14, EU:C:2015:686, 65. punkts, kā arī 2017. gada 22. marts, *Tranca* u.c., C-124/16, C-188/16 un C-213/16, EU:C:2017:228, 40. punkts).
- 51 Līdz ar to, tiklīdz apsūdzētais faktiski ir iepazinies ar šādu rīkojumu, viņam cik vien iespējams ir jābūt tieši tādā situācijā, it kā minētais rīkojums būtu ticis izsniegts viņam personiski, un it īpaši viņa rīcībā ir jābūt visam pārsūdzības termiņam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 22. marts, *Tranca* u.c., C-124/16, C-188/16 un C-213/16, EU:C:2017:228, 47. punkts).
- 52 Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka tāds rīkojums kā pamatlietā aplūkotais kļūst galīgs, ja apsūdzētais par to nav cēlis iebildumus divu nedēļu laikā nevis no brīža, kad apsūdzētais faktiski ir iepazinies ar minēto rīkojumu, bet gan no brīža, kad šis rīkojums ir ticis izsniegts šīs personas pilnvarotajam pārstāvim, tomēr, kā norāda iesniedzējtiesa, *StPO* 44. un 45. pantā ir paredzēta termiņa atjaunošanas procedūra, kas ļauj atcelt likumīgā spēkā stājušos rīkojumu un par to celt iebildumus, lai gan sākotnējais iebildumu celšanas termiņš ir ticis nokavēts.
- 53 Šādos apstākļos, treškārt, ir jāpārbauda, vai valsts tiesībās paredzētā nokavētā termiņa atjaunošanas procedūra un nosacījumi, kas šajās tiesībās ir izvirzīti šīs procedūras īstenošanai, atbilst Direktīvas 2012/13 6. pantā noteiktajām prasībām un – it īpaši – vai tie ļauj attiecīgajai personai faktiski izmantot divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par tai adresēto priekšrakstu par sodu, no brīža, kad šī persona faktiski ar to ir iepazinusies.

- 54 Šajā ziņā vispirms ir jāuzsver, ka, ņemot vērā norādes, kas izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un no Tiesas sēdes, nav izslēgts, ka tādā situācijā, kāda ir pamatlietā, saskaņā ar attiecīgajām valsts tiesībām apsūdzētajai personai ir pienākums celt iebildumus par priekšrakstu par sodu vienas nedēļas laikā no brīža, kad tā faktiski ir iepazinusies ar minēto rīkojumu. Šķiet, ka *StPO* 45. pantu var interpretēt tādējādi, ka iebildumi ir jāceļ vienas nedēļas laikā, kas saskaņā ar šo tiesību normu ir paredzētais termiņš, lai iesniegtu lūgumu atjaunot nokavēto termiņu.
- 55 Šāds pienākums – pieņemot, ka tas tiek pierādīts, – būtu pretrunā Direktīvas 2012/13 6. pantam, jo tā rezultātā uz pusi tiktu samazināts iebildumu celšanas termiņš, uz ko saskaņā ar šā sprieduma 50. un 51. punktā izklāstīto apsūdzētajai personai ir tiesības no brīža, kad tā faktiski ir iepazinusies ar sev adresēto priekšrakstu par sodu.
- 56 Papildus ir jānorāda, ka, pēc iesniedzējtiesas domām, apsūdzētā persona var iesniegt lūgumu atjaunot nokavēto termiņu tikai tad, ja tā var pierādīt, ka pēc iespējas ātrāk ir vērsusies pie sava pilnvarotā pārstāvja, lai noskaidrotu, vai viņa lietā nav ticis pieņemts kāds nolēmums.
- 57 Tomēr arī šāds pienākums nav saderīgs ar prasībām, kuras izriet no Direktīvas 2012/13 6. panta. Kā ģenerāladвокāts būtībā ir norādījis secinājumā 61. punktā, gan no šīs tiesību normas gramatiskās, gan no sistēmiskās interpretācijas un minētās direktīvas mērķa izriet, ka dalībvalstu iestādēm ir jāinformē apsūdzētās personas par apsūdzībām, kas pret tām ir izvirzītas, un ka no šīm personām nevar gaidīt, lai tās pēc iespējas ātrāk pašas iegūtu informāciju par iespējamām izmaiņām pret tām vērstajā kriminālprocesā.
- 58 Visbeidzot, iesniedzējtiesa norāda, ka lūgumam atjaunot nokavēto termiņu nav apturošas iedarbības.
- 59 Tomēr, ciktāl atbilstoši *StGB* 44. panta 2. punktam šķiet, ka tikmēr, kamēr termiņš iebildumu celšanai vēl nav beidzies, transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums, ar ko ir papildināts pamatlietā aplūkotais rīkojums, nav spēkā – bet tas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, no šā sprieduma 51. punktā minētā izriet, ka atbilstoši Direktīvas 2012/13 6. pantā noteiktajam transportlīdzekļa vadīšanas aizliegums arī tiek apturēts uz divu nedēļu laikposmu, kuru sāk skaitīt no brīža, kad apsūdzētā persona ir faktiski iepazinusies ar notiesājošo nolēmumu, un kurā šai personai ir jābūt iespējai celt iebildumus par minēto nolēmumu.
- 60 No tā izriet, ka ar Direktīvas 2012/13 6. pantu tiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru iebildumu par pamatlietā aplūkoto rīkojumu celšanai paredzēto divu nedēļu termiņu sāk skaitīt no dienas, kad tas ir ticis izsniegts šī rīkojuma adresāta pilnvarotajam pārstāvim, ja vien, tiklīdz rīkojuma adresāts ir ar to iepazinies, viņš faktiski var izmantot divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par šo rīkojumu – nepieciešamības gadījumā pēc nokavētā termiņa atjaunošanas procedūras vai šīs procedūras laikā –, bez pienākuma pierādīt, ka viņš ir veicis nepieciešamās darbības, lai nekavējoties iegūtu informāciju par minēto rīkojumu no sava pilnvarotā pārstāvja, un [ar nosacījumu], ka līdz šī termiņa beigām minētā rīkojuma iedarbība tiek apturēta.
- 61 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai saskaņā ar Direktīvas 2012/13 6. pantu netiek pieļauts, ka persona var tikt saukta pie kriminālatbildības par to, ka tā ir pārkāpusi transportlīdzekļa vadīšanas aizliegumu brīdī, kad rīkojums, ar kuru šāds aizliegums ir ticis piemērots, bija stājies likumīgā spēkā, bet minētā persona tobrīd nav bijusi informēta par šāda rīkojuma esamību.
- 62 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka Direktīvas 2012/13 6. pantā nostiprināto tiesību mērķis ir nodrošināt aizdomās turēto vai apsūdzēto personu tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu. Šo tiesību lietderīgā iedarbība tādējādi tiktu būtiski apdraudēta, ja būtu iespējams pamatoties uz tādu priekšrakstu par sodu kā pamatlietā aplūkotais, lai konstatētu, ka tā pati persona ir izdarījusi jaunu noziedzīgu nodarījumu brīdī, kad šī persona, nebūdamā informēta par pirmo pret viņu sākto kriminālvajāšanu, vēl nav varējusi apstrīdēt šādas apsūdzības pamatotību.

- 63 No tā izriet, ka minētajam 6. pantam ir pretrunā tas, ka pamatlietā minētā rīkojuma neievērošana var radīt krimināltiesiskas sekas personai, kurai šis rīkojums nav ticis paziņots saskaņā ar šajā tiesību normā paredzētajām prasībām un kura, ja nepieciešams, izmantojot attiecīgās dalībvalsts tiesībās paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus un ievērojot Savienības tiesības, nav varējusi apstrīdēt faktus, kuri šādā rīkojumā ir tikuši vērsti pret šo personu.
- 64 Tādējādi – atbilstoši šā sprieduma 57. punktā uzsvērtajam – uzlikt par pienākumu attiecīgajai personai veikt nepieciešamās darbības, lai pārliecinātos, ka tās pilnvarotais pārstāvis ir pareizi pārsūtījis šai personai priekšrakstu par sodu, būtu pretrunā šim pašam 6. pantam.
- 65 Līdz ar to Direktīvas 2012/13 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka persona tiek notiesāta par pamatlietā aplūkotā rīkojuma neievērošanu brīdī, kurā nevar tikt konstatēts, ka kompetentās valsts iestādes ir raudzījušās, lai efektīvi tiktu darīts šai personai zināms minētā rīkojuma saturs.
- 66 Šāda Direktīvas 2012/13 6. panta interpretācija ir piemērojama arī gadījumā, ja priekšraksts par sodu ir kļuvis galīgs brīdī, kad persona, pret kuru tas ir vērst, tiek turēta aizdomās par tā pārkāpšanu, pat ja uzreiz pēc iepazīšanās ar šo rīkojumu šī persona nav sākusi pārsūdzības termiņa atjaunošanas procedūru minētā priekšraksta likumīgā spēka atcelšanai.
- 67 Šāda interpretācija neapdraud *res judicata* principa ievērošanu. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka *res judicata* spēks, kāds piemīt personas notiesāšanai ar aizliegumu vadīt transportlīdzekli, netiek pārkāpts tikai tāpēc vien, ka gadījumā, ja minētā persona neievēro šo aizliegumu, tai ne vienmēr tiek atkārtoti piemērots kriminālsods.
- 68 Otrkārt, ir jāuzsver, ka Savienības tiesību pārākuma princips, kas nosaka šo tiesību prioritāti pār dalībvalstu tiesībām, uzliek visām dalībvalstu iestādēm pienākumu nodrošināt dažādu Savienības tiesību normu pilnīgu iedarbību, jo ar dalībvalstu tiesībām nevar tikt ietekmēta šo dažādo normu atzītā iedarbība minēto dalībvalstu teritorijā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 53. un 54. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 157. un 158. punkts).
- 69 Šajā ziņā it īpaši ir jāatgādina, ka atbilstīgas iekšējo tiesību interpretācijas princips – atbilstoši kuram valsts tiesai iekšējās tiesības ir jāinterpretē pēc iespējas atbilstīgi Savienības tiesību prasībām – ir raksturīgs Līgumu sistēmai, jo tas ļauj valsts tiesai, iztiesājot tajā iesniegto lietu, atbilstoši savai kompetencei nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu iedarbīgumu. Turklāt jebkurai valsts tiesai, kura izskata lietu atbilstoši savai kompetencei, kā dalībvalsts institūcijai ir pienākums nepiemērot nevienu valsts tiesību normu, kas ir pretrunā Savienības tiesību normai, kurai ir tieša iedarbība tajā izskatāmajā lietā (spriedumi, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 55. un 61. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 159. un 161. punkts).
- 70 Treškārt, ir jānorāda, kā būtībā ir minēts Direktīvas 2012/13 14. un 41. apsvērumā, ka tās pamatā tostarp ir Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantā minētās tiesības un minētās direktīvas mērķis ir veicināt šīs tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev* u.c., C-612/15, EU:C:2018:392, 88. punkts).
- 71 Konkrētāk, kā ir uzsvērts šā sprieduma 49. punktā, minētās direktīvas 6. panta mērķis ir nodrošināt tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu, kā arī procesa taisnīgumu. Tādējādi šajā tiesību normā ir skaidri nostiprināts Hartas 47. pantā nostiprināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību aspekts.

- 72 No tā izriet, ka – tāpat kā Hartas 47. pants, kas ir pietiekams pats par sevi un nav jāprecizē ar Savienības vai valsts tiesību normām, lai privātpersonām radītu tiesības, uz kurām pašām par sevi var atsaukties, – Direktīvas 2012/13 6. pantam ir tieša iedarbība (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 19. novembris, A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība), C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982, 162. un 163. punkts).
- 73 Līdz ar to iesniedzējtiesai atbilstoši savai kompetencei ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu šī 6. panta pilnīgu iedarbību.
- 74 Kā ir uzsvērts šā sprieduma 62. un 63. punktā, Direktīvas 2012/13 6. panta lietderīgā iedarbība tiktu būtiski apdraudēta, ja persona tiktu notiesāta tādēļ, ka tā ir pārkāpusi tādu aizliegumu, kāds ir piemērots ar pamatlietā aplūkoto priekšrakstu par sodu, par kuru tai nav paziņots, ievērojot šajā pantā paredzētās prasības.
- 75 Šādos apstākļos atbilstoši savai kompetencei iesniedzējtiesai ir jāinterpretē valsts tiesības pēc iespējas tādējādi, lai tiek saglabāta Direktīvas 2012/13 6. panta lietderīgā iedarbība, un, ja tas tā nav, iesniedzējtiesai ir pienākums nepiemērot nevienu valsts tiesību normu, kas būtu tam pretrunā.
- 76 Jāpiebilst – Vācijas valdība Tiesā norādīja, ka attiecībā uz pienācīgas rūpības pienākumu, kas ir uzlikts apsūdzētajai personai, kuras dzīvesvieta nav valsts teritorijā, valsts tiesības ir iespējams interpretēt atbilstoši Direktīvas 2012/13 6. panta prasībām; tomēr tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 77 Atbilstoši visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem Direktīvas 2012/13 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:
- ar to tiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru iebildumu par rīkojumu – ar kuru personai ir ticis piemērots aizliegums vadīt transportlīdzekli – celšanai paredzēto divu nedēļu termiņu sāk skaitīt no dienas, kad tas ir ticis izsniegts šī rīkojuma adresāta pilnvarotajam pārstāvim, ja vien, tiklīdz rīkojuma adresāts ir ar to iepazinies, viņš faktiski var izmantot divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par šo rīkojumu – nepieciešamības gadījumā pēc nokavētā termiņa atjaunošanas procedūras vai šīs procedūras laikā –, bez pienākuma pierādīt, ka viņš ir veicis nepieciešamās darbības, lai nekavējoties iegūtu informāciju par minēto rīkojumu no sava pilnvarotā pārstāvja, un [ar nosacījumu], ka līdz šī termiņa beigām minētā rīkojuma iedarbība tiek apturēta,
  - ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru citā dalībvalstī dzīvojoša persona tiek saukta pie kriminālatbildības par to, ka tā kopš spēkā stāšanās brīža nav pildījusi rīkojumu, ar kuru šai personai ir ticis piemērots aizliegums vadīt transportlīdzekli, lai gan brīdī, kad attiecīgā persona ir pārkāpusi no šā rīkojuma izrietošo aizliegumu vadīt transportlīdzekli, šai personai nav bijis informācijas par šāda rīkojuma esamību.
- 78 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, nav jāpārbauda, vai iesniedzējtiesas minētās Savienības tiesību citas normas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 79 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- ar to tiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru iebildumu par rīkojumu – ar kuru personai ir ticis piemērots aizliegums vadīt transportlīdzekli – celšanai paredzēto divu nedēļu termiņu sāk skaitīt no dienas, kad tas ir ticis izsniegts šī rīkojuma adresāta pilnvarotajam pārstāvim, ja vien, tiklīdz rīkojuma adresāts ir ar to iepazinies, viņš faktiski var izmantot divu nedēļu termiņu, lai celtu iebildumus par šo rīkojumu – nepieciešamības gadījumā pēc nokavētā termiņa atjaunošanas procedūras vai šīs procedūras laikā –, bez pienākuma pierādīt, ka viņš ir veicis nepieciešamās darbības, lai nekavējoties iegūtu informāciju par minēto rīkojumu no sava pilnvarotā pārstāvja, un [ar nosacījumu], ka līdz šī termiņa beigām minētā rīkojuma iedarbība tiek apturēta,
- ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru citā dalībvalstī dzīvojoša persona tiek saukta pie kriminālatbildības par to, ka tā kopš spēkā stāšanās brīža nav pildījusi rīkojumu, ar kuru šai personai ir ticis piemērots aizliegums vadīt transportlīdzekli, lai gan brīdī, kad attiecīgā persona ir pārkāpusi no šā rīkojuma izrietošo aizliegumu vadīt transportlīdzekli, šai personai nav bijis informācijas par šāda rīkojuma esamību.

[Paraksti]